

Tanec s ohněm

Kapitola 5

sepsal Waughin Jarth

ejdlo! Les pozře všechnu lásku! Přímo za nosem! Hlupák a blbá kráva!

Hlas zazněl tak náhle, že sebou Decumus Scotti poděšeně trhl. Zíral na setmělou lesní mýtinu, z níž ještě před chvílí slyšel jen zvuky zvíře, bzučení hmyzu a slabý svistot větru. Hlas zněl podivně, měl zvláštní přízvuk, chvějivou modulaci a nijak nenaznačoval, jakého je jeho nositel pohlaví. Ale nepochybně byl lidský, nebo alespoň elfský. Možná osamělý bosmer, který neumí dobře mluvit cyrodiilským jazykem. Po bezpečných hodinách prodírání hustým mlázím valenské džungle zněl Scottimu jakýkoliv alespoň přibližně lidský hlas nádherně.

Haló? zavolal.

Brouci lezou jména nesou? Jistě, včera jistě! odvětil hlas. "Kdo, co a kdy? A myši!"

Obávám se, že nerozumím, odpověděl Scotti a obrátil se k mohutnému stromu s kmenem silným jako koňský povoz, z něž hlas vycházel. "Ale nemusíš se mě bát. Jmenuji se Decumus Scotti. Jsem Cyrodiilan z Císařského Města. Přišel jsem pomoci s obnovou Valenského lesa, ale jak vidíš, nějak jsem se ztratil."

Drahokamy a rožnění otroci... válka, zabědoval hlas a rozvzlykal se.

Ty víš o válce? To mě nenapadlo, já vlastně ani nevím, jak daleko od hranice teď jsem. Scotti pomalu kráčet ke stromu. Pustil Regliův vak na zem a zvedl prázdné ruce. "Nejsem ozbrojený. Chci se jen zeptat na cestu do nejbližšího města. Snažím se setkat se svým přítelem Liodem Jurem v Silvenaru."

Silvenar! zasmál se hlas. Smál se stále hlasitěji, zatímco Scotti obcházel strom. "Červi a víno! Červi a víno! Silvenar zpívá o červech a víně!"

Nikde na stromě nic nebylo. "Nevidím tě. Proč se skrýváš?"

V náhlém návalu rozčilení, zrozeném z hladu a vyčerpání, uhodil do kmene. Z dutiny ve výšce vytryskl proud zlaté a červené a Scottiho obklopilo šest okřídlených stvoření, jež neměla více než několik palců. Na obou stranách neustále otevřených úst v podobě trubkovitých výčnělků zářily karmínové oči. Stvoření neměla nohy a tenká, rychle tlukoucí zlatistá křídla se nezdála být dost silná, aby nesla jejich tlustá a nateklá břicha. A přesto svištěla vzduchem jako jiskry vyletující z ohně. Vířila kolem nebohého úředníka a jedno přes druhé štěbetala naprosté nesmysly.

Víno a červi, jak daleko od hranice asi jsem! Akademické pojednání, a běda, Liodes Jurus!

Haló, obávám se, že nejsem ozbrojený! Kouřící plameny a nejbližší město je milované Zapomnění.

Napuchlý ze shnilého masa, temně fialová mračna, ale mě se bát nemusíš!

Proč se skrýváš? Proč se skrýváš? Než se začneme přátelit, miluj mě, paní Zuleiko!

To opičení Scottiho rozčilovalo. Vztek zamával rukama a zahnal stvoření do koruny. Pak ustoupil zpět na okraj mýtiny a znovu, jako již před několika hodinami, otevřel vak. Stále v něm, ó jaké překvapení, nebylo nic užitečného, a ani stopy po něčem k jídlu. Slušné množství zlatých mincí (stejně jako posledně se i teď ponuře uškříbl nad ironií finanční zaopatřenosti uprostřed džungle), svazek čistých formulářů na smlouvy s hlavičkou Stavební společnosti pána Vanecha, kousek tenkého provázku a olej napuštěný kožený pláštík pro případ špatného počasí. Scottiho napadlo, že naštěstí zatím nepršelo.

Táhlé zahřmění Scottimu připomnělo to, o čem uvažoval již několik týdnů. Je prokletý.

Hodinu poté už měl na sobě plášť a prodíral se bahnem. Stromy, které předtím bránily v průchodu slunečnímu svitu, ho nyní nijak nechránily před proudy vody a větrem. Jediným zvukem, jenž pronikal bubnováním deště, bylo posměšné volání létajících stvoření, vznášejících se mu těsně nad hlavou a bez ustání štěbetajících své nesmysly. Scotti na ně řval, házel po nich kameny, jim se však jeho společnost zjevně líbila.

Právě když se shýbal pro slibně vyhlížející kámen, aby ho mrštil po svých trýznitelích, pocítil, jak se něco pod jeho nohama pohnulo. Vlhká, avšak dosud pevná půda se náhle změnila v tekuté bahno a jako valící se vlna ho hnala vpřed. Nejprve se snažil udržet na nohou, pak mu nějaký kus dřeva nohy podtrhl a on se jak široký tak dlouhý rozplácl do tekoucí hnědé masy. Klouzal bahnem, marně se snaže zachytit něčeho pevného, plival a prskal hlínu vnikající mu do úst, až svah skončil a on žbluňkl do říčky dobrých pětadvacet stop pod ním.

Bouře utichla stejně rychle, jako začala. Slunce rozehnalo temná mračna a hřálo Scottiho na cestě ke břehu. Tam ho přivítala další známka vpádu Khajitů do Valenského lesa. Kdysi tu stávala malá rybářská vesnice, teď z ní však zbyly jen doutnající trosky. Špinavé kádě, v nichž podle pachu bývaly ryby, útočníci zproráželi a jejich obsah ukradli či spálili. U břehu bylo přivázáno několik pramic a loděk, všechny však byly rozbité a částečně potopené. Vesničané buďto zahynuli, nebo utekli. Alespoň to předpokládal. Náhle v jedné z rozvalin něco bouchlo a Scotti vyběhl, aby to prozkoumal.

Jmenuji se Decumus Scotti? zašveholilo první létající stvoření. "Jsem Cyrodiilan, odkud? Z Císařského Města? Přišel jsem pomoci s obnovou Valenského lesa, ale jak vidíš, nějak jsem se ztratil."

Jsem nadutý a skvrnitý, opičí mozku! souhlasilo jiné. "Nevidím tě. Proč se skrýváš?"

Potvory dál štěbetaly a Scotti začal prohledávat vesnici. Kočky tu přece něco musely nechat, proužek sušeného masa, kousek ryby, prostě cokoliv. Ale ne, zkáza byla úplná. Nikde nebyl ani kousek jídla. Jediný snad užitečný předmět našel pod zhroucenými zbytky kamenného domku. Luk a dva kostěné šípy. Tětiva žárem praskla, Scotti ji však nahradil provázkem z Regliova vaku a luk znovu napjal.

Záhadná stvoření se zatím vznášela opodál: "Klášter svatého Lioda Jura?"

Ty víš o válce! Červi a víno, zlatavý dav tě obklopí, opičí mozku!

Jakmile napjal tětivu, založil Scotti šíp, obrátil se a přitáhl tětivu k hrudi. Létající stvoření zjevně již lučištníka někdy viděla, neboť se rozlétla na všechny strany, jako by do nich skutečně střelil. Nemusela si ale dělat starosti. První šíp se zabořil do země tři stopy před ním. Zaklel a zvedl ho. Štěbetálci, zvyklí nejspíš i na mizerné střelce, se okamžitě vrátili.

Podruhé se Scottimu dařilo mnohem lépe, tedy čistě z technického hlediska. Vzpomněl si, jak vypadali lučištníci ve Falinesti, kteří na něj mířili, když vylezl zpod obřího klíštěte. Natáhl levou ruku, pravou ruku a pravý loket tak, aby byly vodorovně v jedné rovině, a napjal tětivu, až se pěstí dotkl čelisti. Štěbetálky teď viděl tak, jako by šíp byl ukazujícím prstem. Cíl nakonec minul o pouhé dvě stopy, šíp ale pokračoval v letu a zlomil se o kamennou zeď.

Scotti došel k říčnímu břehu. Zbýval mu jediný šíp. Možná by bylo nejlepší, uvažoval, počkat na nějakou pomalou rybu a zkusit ji trefit. Pokud mine, není alespoň tak pravděpodobné, že se šíp zlomí, a z vody ho může snadno vylovit. Když tedy po chvíli u břehu spatřil línou vousatou rybu, zamířil na ni.

Jmenuji se Decumus Scotti! zakřičelo jedno z létajících stvoření, čímž rybu vyplašilo. "Hlupák a blbá kráva! Zatančíš si tanec s ohněm?!"

Scotti se otočil a zamířil stejně jako předtím. Tentokrát se však nezapomněl postavit stejně jako lučištníci, chodidla sedm stop daleko, kolena napnutá, levou nohu mírně vpředu, aby odpovídala úhlu natočení pravého ramene. Vypustil poslední šíp.

A na šípu si příšerku také opekla na kouřících žhavých kamenech jedné z ruin. Její druhové okamžitě zmizeli a Scotti se tak mohl najít v klidu. Maso bylo výborné, ačkoliv vydalo stěží na předkrm. Právě obíral poslední zbytky z kostí, když zpoza ohybu řeky vyplula loď. U kormidla stáli bosmerští námořníci. Scotti běžel ke břehu a mával rukama, oni však odvrátili oči a nerušeně pokračovali.

Vy krvaví, bezcitní bastardi! zařval Scotti. "Darebáci! Chuligáni! Opičí mozky! Lotři!"

Z přístřešku na palubě vyšla postava s šedými vousy a Scotti okamžitě poznal Gryfa Mallona, zaníceného překladatele básní, s nímž cestoval v karavaně z Císařského Města.

Poeta se zahleděl Scottiho směrem a oči se mu rozsvítily radostí. "Decumus Scotti! Přesně ten člověk, kterého jsem chtěl vidět! Rád bych si poslechl tvůj názor na dosti podivnou pasáž v Mnoriad Pley Bar! Možná ji znáš, začíná 'Plačky odešel jsem v širý svět, hledaje divy'."

Moc rád s tebou budu diskutovat o Mnoriad Pley Bar, Gryfe, zavolal Scotti. "Necháš mne ale nejdřív nalodit?"

Scotti, jenž byl bez sebe radostí, že je na lodi, a zcela lhostejný k tomu, kam vlastně plují, rád dodržel slovo. Celou hodinu, zatímco loď pomalu plula kolem zčernalých zbytků bosmerských vesnic, se vydržel na nic neptat a nemluvit o svých zážitcích z uplynulých týdnů. Namísto toho naslouchal Mallonovým teoriím o mystice merelitických Aldmerů. Překladatel od svého posluchače příliš nevyžadoval a pokývnutí a zamručení akceptoval jako celkem civilizovaný způsob konverzace. Dokonce donesl trochu vína a rybího masa, o něž se se Scottim bezmyšlenkovitě podělil, zatímco rozvíjel své teze.

Konečně, zatímco Mallon hledal zmínku o nějaké drobnosti ve svých poznámkách, se Scotti zeptal: "Není to příliš k tématu, ale kam vlastně plujeme?"

Do samého srdce provincie, do Silvenaru, řekl Mallon, aniž zvedl oči od pasáže, kterou četl. "Vlastně mě to dost zdrží, nejdřív jsem totiž chtěl navštívit Woodhearth a promluvit si s jistým bosmerem, který tvrdí, že vlastní originál Dirith Yalmillhiad, ač je to docela neuvěřitelné. To ale zatím bude muset počkat. Město obklíčilo vojsko Letních ostrovů a právě se snaží jeho občany vyhladovět. Bude to únavné čekání, protože bosmerové s chutí snědí jeden druhého. Klidně je možné, že nakonec bude moci vyvěsit bílou vlajku jen jediný tlustý lesní elf."

To je nepříjemné, souhlasil soucitně Scotti. "Na východě všechno pálí Khajiiti a na západě válčí vznešení elfové. "Severní hranice asi také nebude klidná, co?"

Tam je to ještě horší, odpověděl Mallon, stále s prstem v knize. "Cyrodiilané a Redgardi nechtějí, aby jejich provincie zaplavili utečenci z Valenského lesa. Což se dá celkem dobře pochopit. Ti běženci mají hlad a ztratili střechu nad hlavou, je nasnadě, že se nebudou štítit ani toho nejodpornějšího zločinu."

Ach tak, řekl tiše Scotti a zachvěl se. "Jsme tady uvěznění."

Vůbec ne. Já musím brzy odcestovat, neboť můj vydavatel stanovil velice přesný termín pro dokončení mých nových překladů. Pokud vím, stačí jen požádat Silvenara o zvláštní ochranu na cestě k hranicím, a neměl by být problém dostat se do Cyrodiilu.

Požádat Silvenara, nebo požádat v Silvenaru?

Požádat Silvenara v Silvenaru. Takové divné názvosloví je tady běžné, o to obtížnější je má překladatelská práce. Silvenar se nejvíce blíží tomu, co lze považovat za nejvyššího vůdce, jež bosmerové mají. Hlavní věc, kterou si o Silvenarovi musíš pamatovat... Mallon se usmál, neboť našel pasáž, kterou celou dobu hledal. "Tady! Každé dva týdny, ó záhado nad záhady, svět vzplane v tanci.' Zase ta metafora."

Co jsi chtěl říct o Silvenarovi? zeptal se Scotti. "Hlavní věc, kterou si mám pamatovat?"

Už neví, odpověděl Mallon a pokračoval v předčítání.

Po týdnů, během něž malou loď nesly klidné vody mělké a stále širší řeky Xylo, spatřil Decumus Scotti poprvé město Silvenar. Jestliže Falinesti bylo stromem, Silvenar byl květinou. Byla to velkolepá změť měkkých odstínů zelené, červené, modré a bílé, zářících krystalickou mízou. Mallon se cestou zmínil, v jedné z řídkých chvil, kdy nerozebíral aldmerskou poezii, že Silvenar kdysi býval kvetoucí loukou uprostřed lesa. Díky nějakému kouzlu či přírodnímu jevu ale začala ze stromů prýštit průzračná míza, jež tekla a tuhla na barevném listoví, květech a větvích a utvořila tak pavučinu lesního města. Mallonův popis byl poutavý, ale nedokázal ho připravit na skutečnou krásu města.

Kde je tu nejlepší a nejpohodlnější hostinec? zeptal se jednoho z bosmerských námořníků.

Vyptej se na Prithalin salón, odpověděl Mallon. "Proč ale nezůstaneš se mnou? Hodlám navštívit jednoho mého přítele, učence. Určitě by tě velice zaujal. Dům nemá nic moc, zato má ty nejzvláštnější názory na původ merelitického aldmerského kmene Sarmathi..."

Za jiných okolností bych moc rád přijal, řekl Scotti vděčně, "ale po týdnech spaní na zemi nebo na palubě a po jídání všeho, co mi přišlo pod ruku, si potřebuji dopřát trochu pohodlí. A pak, za den nebo dva, požádám Silvenara o zajištění bezpečné cesty do Cyrodiilu."

Brzy poté se muži se rozloučili. Gryf Mallon dal Scottimu adresu svého vydavatele v Císařském Městě, kterou si náš hrdina poslechl a ihned zapomněl. Pak se vydal do ulic Silvenaru, přecházel jantarové mosty a obdivoval architekturu zkamenělého lesa. Naproti obzvláště pozoruhodnému paláci ze stříbřitého zrcadlicího křišťálu našel Prithalin salón.

Zaplatil si nejlepší pokoj a objednal spoustu nejvybranějších jídel. U sousedního stolu seděli dva tlustí muži, z nichž jeden, bosmer, právě mluvil o tom, že zdejší pokrmy jsou mnohem chutnější než jídlo v Silvenarově paláci. Pak hovořili o válce a záležitostech kolem financování a stavby poškozených mostů v provincii. Až si jeden z nich všiml Scottiho pohledu a v jeho očích zablesklo poznání.

Scotti, jsi to ty? U Kynaret, kde ses flákal? Musel jsem tady všechny smlouvy uzavřít sám!

Podle hlasu ho Scotti konečně poznal. Byl to Liodes Jurus, jen mnohem tlustší než kdy dřív.

Skryrim.4fan.cz